

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ПРИКАРПАТСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТЕФАНИКА**

Факультет філології

Кафедра журналістики

СИЛАБУС НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

Атестація

(Комплексний державний іспит з журналістики)

Освітня програма «Журналістика»

Спеціальність 061 «Журналістика»

Галузь знань 06 «Журналістика»

Затверджено на засіданні кафедри
Протокол № 1 від “31” серпня 2022 р.

м. Івано-Франківськ – 2022

ЗМІСТ

1. Загальна інформація
2. Опис освітньої компоненти
3. Структура курсу
4. Система оцінювання курсу
5. Політика курсу
6. Рекомендована література
7. Контактна інформація

1. Загальна інформація	
Назва дисципліни	Атестація (Комплексний державний іспит з журналістики)
Рівень вищої освіти	Перший (бакалаврський) рівень вищої освіти
Статус дисципліни	Основна
Обсяг дисципліни	3 кредити ECTS / 90 годин
Посилання на сайт дистанційного навчання	https://d-learn.pro

2. Опис освітньої компоненти

Атестація здобувачів вищої освіти – випускників за освітнім рівнем бакалавра здійснюється Екзаменаційною комісією після завершення теоретичної та практичної частини навчання за відповідним освітнім рівнем з метою встановлення фактичної відповідності засвоєних здобувачами вищої освіти рівня та обсягу знань, умінь, інших компетентностей вимогам Стандарту вищої освіти за спеціальністю 061 Журналістика на підставі оцінки рівня загально-професійних і спеціалізовано-професійних компетентностей випускників, передбачених відповідним рівнем національної рамки кваліфікацій і освітньо-професійною програмою підготовки фахівців за спеціальністю.

Для проведення атестації випускників створюються Екзаменаційна комісія, строк повноважень якої становить один календарний рік. Формування, організацію роботи та контроль за діяльністю Екзаменаційної комісії здійснює ректор університету. Студенти складають іспит.

Функціями та завданнями проведення Атестації є:

- комплексна перевірка й оцінка науково-теоретичної та практичної фахової підготовки студентів-випускників з метою встановлення відповідності їх кваліфікаційного рівня вимогам Стандарту вищої освіти, освітньо-професійних програм, навчальним планам і програмам підготовки.
- прийняття рішення про присвоєння випускникам відповідної кваліфікації та видачу диплома;
- розробка пропозицій щодо поліпшення якості підготовки фахівців зі спеціальності 061 Журналістика.

Комплексний державний іспит з журналістики повинен виявити рівень науково-теоретичної та професійної підготовки, знання та розуміння базових понять з основ журналістики, основних напрямів розвитку журналістики та сучасних комунікативних технологій, радіо, теле- та конвергентних медіа.

Структуру екзаменаційного білета складають три теоретичні запитання і додаткове практичне (тестове) завдання. Комплексний іспит відбувається в усно-письмовій формі.

Компетентності (відповідно до матриці ОП):

ЗК01. Здатність застосовувати знання в практичних ситуаціях.

ЗК02. Знання та розуміння предметної області та розуміння професійної діяльності.

СК 01. Здатність застосовувати знання зі сфери соціальних комунікацій у своїй професійній діяльності;

СК 07. Здатність застосовувати міжнародні журналістські стандарти, принципи журналістської етики, національні етичні норми, етикетні правила на різних етапах професійної діяльності.

СК 08. Здатність орієнтуватися в напрямках і тенденціях світової, української журналістики й публіцистики.

Програмні результати навчання (відповідно до матриці ОП):

ПР01. Пояснювати свої виробничі дії та операції на основі отриманих знань

ПР 19. застосовувати міжнародні журналістські стандарти, принципи журналістської етики, національні етичні норми, етикетні правила на різних етапах професійної діяльності.

ПР 20. Застосовувати у практичній діяльності інформацію про основні періоди розвитку і напрями журналістської науки, її складники й понятійний апарат.

3. Структура

Тема, дисципліна	Результати навчання	К-ть балів
Жанри журналістики	<ol style="list-style-type: none"> 1. Інформаційні матеріали в жанровій системі та історії журналістики. 2. Поняття про жанр і жанрологію журналістики. 3. Класична система журналістських жанрів 4. Інформаційний привід. 5. Факт і новина в інформації. 6. Замітка – найпоширеніший і найпростіший інформаційний жанр журналістики. 7. Звіт як специфічний інформаційний жанр журналістики. 8. Репортаж як оперативна форма емоційного, наочного зображення події. 9. Інтерв'ю як метод збирання інформації і один з інформаційних жанрів журналістики. 10. Аналітичні матеріали в системі жанрів журналістики. 11. Методика роботи журналіста над аналітико-публіцистичним матеріалом. 12. Художньо-публіцистичні матеріали в жанровій системі газети, радіо- і телепрограми, інтернет-видання. 13. Методика роботи журналіста над художньо-публіцистичним матеріалом. 	5
Історія української та зарубіжної журналістики	<ol style="list-style-type: none"> 1. Історія розвитку книгодрукування. 2. Зародження ксилографії у буддійських монастирях. 3. Поява словолитної техніки. 4. Винаходи Йоганна Генсфляйша (Гутенберга) та поява друкарства у багатьох країнах світу. 5. Упровадження книгодрукування в Україні. 6. Перша друкарня на території України у Львівській братській школі (XV ст.). 7. Зародження та методологічні проблеми вивчення української журналістики. 8. Становлення телебачення й радіомовлення в країнах Західної Європи. 9. Становлення телебачення й радіомовлення в США. 10. Формування системи преси Японії та Китаю. 11. Роль національних видань на Західній Україні. 12. Історія преси в Україні. 13. Суспільно-політична програма журналу «Основа». 14. Зародження та методологічні проблеми вивчення української журналістики. 15. Дискусії і полеміки щодо питань періодизації історії української журналістики. 16. Зародження та методологічні проблеми вивчення української журналістики. 14. Дискусії і полеміки щодо питань періодизації історії української журналістики. 	10

Комунікаційні технології	<ol style="list-style-type: none"> 1. Знання та розуміння понять: «комунікаційні технології» і «соціально-комунікаційні технології», «прикладні соціально-комунікаційні технології», «соціальні технології». 2. Критерії розгалуження соціально-комунікаційних технологій. 3. Соціально-комунікаційні технології додавання. 4. Соціально-комунікаційні технології модифікації. 5. Соціально-комунікаційні технології трансформації. 6. Соціально-комунікаційні технології розбалансування. 7. Соціально-комунікаційні технології руйнування. 8. Соціально-комунікаційні технології знищення 9. Структура соціально-комунікаційних технологій. 10. Види соціально-комунікаційних технологій. 11. Функції соціально-комунікаційних технологій. 12. Зв'язок соціально-комунікаційних технологій з іншими галузями діяльності соціального актора. 13. Психологічне підґрунтя в історії досліджень комунікаційних технологій (біхевіоризм, необіхевіоризм, Скіннер Б.). 14. Соціологічні джерела в історії вивчення комунікаційних технологій (Вебер М., Парсонс Т., Габермас Ю.). 15. Становлення теорії діяльності як базової для розвитку соціально-комунікаційних технологій (Рубінштейн С., Виготський Л., Леонт'єв О.). 16. Становлення і розвиток досліджень соціально-комунікаційних технологій в Україні та Росії. 17. Концепція соціальних технологій Іванова В., Матвієнка В. і Патрушева І. 18. Теоретичні уявлення про комунікаційні технології у працях Почепцова Г. Ідеї Гавра Д. щодо комунікаційних технологій. 	10
Соціальні комунікації	<ol style="list-style-type: none"> 1. Знання та розуміння понять: «масові комунікації» і «структура масових комунікацій». 2. Причини зародження ідей і теорій соціальних 	5

	<p>комунікацій Енцикліка Папи Римського Пія XII про кінематограф як соціальні комунікації .</p> <ol style="list-style-type: none"> 3. Інтерес Церкви до соціальних комунікацій 4. Ідеї про «електричний бум» М. Маклуена як концептуальне підґрунтя теорії соціальних комунікацій . 5. Реальні соціальні комунікації як нереальні в теорії симулякрів Ж. Бодрійяра Погляди Н. Лумана на неймовірність комунікації: формулювання проблем соціальних комунікацій сучасності 6. Загальна теорія соціальної дії Т. Парсонса як підґрунтя для аналізу соціальних комунікацій 7. Теорія «нової електронної культури» і трансформація соціальних комунікацій: К. Поппер і М. Кастельс. 8. Метатеорія соціальних комунікацій А. Соколова 9. Критика визначення соціальної комунікації 10. Соціальна комунікація в поглядах С. Давидова 11. Ідеї соціології комунікації в переказі В. Конецької 12. Теорія масової комунікації як підґрунтя для ідей Ф. Шаркова про соціальні комунікації 13. Соціальна комунікація як текстова діяльність у концепції Т. Дрідзе 14. Сучасні теорії соціальних комунікацій Ю. Подгурецьки й Т. Гобана-Класа (Польща) 15. Соціальні комунікації як інтердисциплінарна система знань у теорії Ю. Подгурецьки 16. Соціальні комунікації з позицій теорій медіа та масової комунікації в трактовці Т. Гобана-Класа 	
<p>Основи журналістської майстерності</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Складові журналістської творчості 2. Поняття про інформаційний привід 3. Індекс туманності тексту 4. Джерела інформації 5. Методи збору інформації 6. Поняття про жанри журналістики. 7. Інформаційні жанри журналістики. 8. Поняття про джерела інформації у журналістиці 9. Поняття про методи збору інформації у журналістиці. 10. Правила підготовки та проведення інтерв'ю 11. Типи запитань для інтерв'ю 12. Жанрові особливості репортажу 13. Правило перевернутої піраміди 14. Правила наближення інтересів 15. Поняття про лід. Типи лідів 16. Типи заголовків 17. Види зачинів 18. Види закінчення 19. Критерії цінності новин 20. Поняття про основне повідомлення 21. Поняття про ключові слова тексту 22. Поняття про «пряму піраміду», «ромб», 	<p>10</p>

	<p>«логічне кільце», «пісочний годинник»</p> <p>23. Поняття про телеграфний стиль</p> <p>24. Правило географічного наближення інтересів</p> <p>25. Правило хронологічного наближення інтересів</p> <p>26. Жанрові різновиди замітки</p> <p>27. Хронікальна інформація, замітка, розширена замітка: спільне та відмінне</p> <p>28. Поняття про факт</p> <p>29. Мовна майстерність журналіста</p>	
<p>Медіаправо</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Понятійно-категоріальний апарат курсу 2. Система інформаційного права . 3. Джерела інформаційного права . 4. Методи інформаційного права 5. Правові засади регулювання інформаційної діяльності в Україні. 6. Принципи, суб'єкти та об'єкти інформаційних відносин. 7. Право на інформацію та його охорона . 8. Види інформаційної діяльності. 9. Інформаційна політика зарубіжних країн у сфері побудови 10. інформаційного суспільства. 11. Зарубіжний досвід регулювання інформаційної сфери. 12. Законодавство України щодо прав на інформацію. 13. Фактичні можливості доступу до інформації громадян та редакцій 14. ЗМІ. 15. Закони свободи розповсюдження інформації. 16. Доктрина інформаційної безпеки. 17. Закон України «Про інформацію» як основний документ у сфері медіаправа України. 18. Закон України «Про доступ до публічної інформації». 19. Доступ до інформації про осіб. 20. Тенденції співіснування реклами та свободи масової інформації. 21. Закон України «Про рекламу». 22. Прихована реклама. 23. Особливості реклами в радіо- та телепрограм. 24. Права та обов'язки рекламодавців, рекламовиробників та рекламозасобів. 25. Роль медіа у висвітлення передвиборчих кампаній. 26. Принцип рівних прав кандидатів щодо доступу до ЗМІ. 27. Поняття та види передвиборної агітації. 28. Зміст агітації. 29. Умови проведення агітації у ЗМІ. 30. Особливості правового середовища інформаційної сфери і правове забезпечення діяльності засобів масової інформації. 31. Законодавство про дифамацію («припинення 	<p>5</p>

	честі, гідності та ділової репутації»).	
Мова ЗМІ	<ol style="list-style-type: none"> 1. Зміст і структура курсу «Мова ЗМІ», його зв'язок з іншими навчальними дисциплінами. 2. Поняття національної та літературної мови. Ознаки літературної мови. 3. Культура мови і культура мовлення. Основні комунікативні ознаки культури мовлення. 4. Мовна норма. Типи мовних норм. 5. Поняття рідної та державної мови. Конституція України про державну мову та мови національних меншин. 6. Престиж мови. Мовна ситуація. Мовна політика. 7. Геноцид – етноцид – лінгвоцид. Основні форми лінгвоциду в Україні та в інших державах. 8. Україномовні ЗМІ: сучасний стан, проблеми, перспективи, тенденції. 9. Аналіз мовної політики регіональних ЗМІ. 10. Основні проблеми культури мови у ЗМІ. 11. Українська мова – одна із форм національної культури. Суспільний характер мови, її функції. 12. Мова як біологічне та психічне явище. 13. Мова і мислення. 14. Мова і мовлення. 15. Знакова природа мови. Мовознавство й семіотика. 16. Система і структура мови. Основні одиниці мови та їх функції. Поняття синхронії та діахронії. 17. Науки про мову. Міждисциплінарні мовознавчі науки XXI ст., їх завдання та перспективи. 18. Предмет і завдання фонетики. Акустичні властивості звуків. 19. Анатомо-фізіологічний аспект вивчення звуків. Мовний апарат. 20. Класифікація голосних та приголосних звуків. 21. Сегментні і суперсегментні одиниці мови. Склад. Наголос. 22. Фонологія як розділ мовознавства. Поняття фонем. Функції фонем. 23. Поняття орфоєпії. Орфоєпічні норми. Основні випадки порушення орфоєпічних норм. 24. Вимова голосних. 25. Вимова приголосних. 26. Порушення орфоєпічних норм при вимові звуків і наголошенні слів у мовленні на радіо і телебаченні. 27. Писемне мовлення як матеріальне втілення мислення людини. Неалфавітні види письма. Піктографічне письмо. Идеографічне письмо. 	15

28. Алфавітне письмо. Алфавіт – зоровий образ культурного розвитку народу.
29. Український правопис. Підсистеми правопису: графіка, орфографія, пунктуація.
30. Українська графіка. Графічні засоби. Транслітерація та її роль у передачі іншомовних власних назв.
31. Орфографія. Принципи українського правопису: фонетичний, морфологічний, історичний, або традиційний.
32. Новий український правопис. Суть концепції сучасного українського правопису. Найскладніші правила чинного українського правопису.
33. Предмет і завдання лексикології. Зв'язок лексикології з іншими науками.
34. Слово як номінативна одиниця мови. Поняття лексеми.
35. Лексичне й граматичне значення слова. Типи лексичних значень. Пряме і переносне значення слова в мові ЗМІ.
36. Полісемія (багатозначність слів) та моносемія (однозначність слів). Терміни. Дефініція терміна.
37. Ключові терміни журналістики. Робота над словом у журналістській творчості.
38. Синоніми, антоніми, омоніми, пароніми, їх типи та особливості використання в мові ЗМІ.
39. Ономастика як наука про власні імена. Антропоніми, топоніми, гідроніми тощо.
40. Групи лексики сучасної української мови за походженням. Власне українська і запозичена лексика. Основні причини запозичень. Старослов'янізми в українській мові, їх основні ознаки.
41. Слова іншомовного походження. Інтернаціоналізми, екзотизми (етнографізми) та варваризми, їх значення в публіцистичному тексті. Явище пуризму.
42. Функціонально-стилістична характеристика іншомовних слів у журналістських текстах.
43. Стилістично нейтральна та стилістично забарвлена лексика. Розмовна та просторічна лексика, їх склад та характер. Діалектизми. Жаргонізми й арготизми.
44. Активна і пасивна лексика. Архаїзми й історизми. Неологізми, їх види. Оказіоналізми.
45. Неологізація лексики в українських ЗМІ.
46. Загальне поняття про функціональні стилі української мови, їх коротка характеристика.
47. Публіцистичний стиль як основа мовлення ЗМІ, його особливості. Роль журналістів у становленні й збагаченні публіцистичного стилю.
48. Поняття фразеології. Джерела і склад української фразеології.

49. Фразеологізми, їх класифікація. Структурні типи фразеологічних одиниць.
50. Фразеологізми як засіб емоційного впливу у газетному, теле- і радіомовленні.
51. Трансформація фразеологізмів у мові мас-медіа.
52. Мовні штампи. Уникнення мовних штампів у ЗМІ (у пресі, на радіо, телебаченні).
53. Поняття про лексикографію. Сучасна українська лексикографія. Типи словників.
54. Значення енциклопедій та словників у редакційній практиці. Робота журналістів зі словниками.
55. Поняття про морфеміку. Морфема – мінімальна значуща одиниця мови.
56. Корінь, його значення і структура.
57. Характеристика афіксальних морфем: префікс, суфікс, закінчення, постфікс, інтерфікс, конфікс, уніфікс.
58. Основа слова. Характеристика основи слова.
59. Словотвір як розділ мовознавчої науки. Предмет і завдання словотвору.
60. Способи словотворення в сучасній українській мові.
61. Морфологія. Загальне поняття про частини мови. Критерії виділення частин мови.
62. Іменник. Відмінювання іменників, відміни та групи.
63. Кличний відмінок іменників. Форми звертань в українській мові. Огріхи вживання кличного відмінка у ЗМІ.
64. Відмінювання власних назв, абревіатур. Невідмінювані іменники.
65. Прикметник. Розряди прикметників за значенням, групування за формою та відмінюванням.
66. Ступені порівняння прикметників. Помилки у вживанні форм ступенів порівняння прикметників у мові ЗМІ.
67. Словотворення прикметників.
68. Числівник. Лексико-граматичні розряди числівників, їх відмінювання.
69. Правописні особливості числівників.
70. Специфіка використання числівників у мові ЗМІ. Типові помилки.
71. Займенник. Розряди займенників за значенням. Відмінювання займенників.
72. Граматико-стилістичне використання займенників у будові публіцистичного тексту. Типові помилки у вживанні займенників.
73. Дієслово. Неозначена форма дієслова. Дієвідмінювання. Граматичні категорії дієслова. Стилістична зміна часових форм і способів дієслів у тексті.
74. Особливості використання дієслів у мові мас-медіа.
75. Безособові дієслова в тексті. Форми на -но,

	<p>-то, особливості їх функціонування в публіцистичному тексті.</p> <p>76. Дієприкметник. Тенденції вживання активних дієприкметників у мові ЗМІ. Способи перекладу.</p> <p>77. Дієприслівник. Особливості функціонування дієприслівників у мові мас-медіа.</p> <p>78. Прислівник. Розряди прислівників за значенням, походженням і будовою. Особливості правопису, наголошення прислівників та прислівникових словосполучень.</p> <p>79. Безособово-предикативні слова (слова «категорії стану»). Перехід прислівників у прийменники, сполучники та частки.</p> <p>80. Відображення в журналістських текстах семантичного багатства прислівників.</p> <p>81. Прийменник. Первинні (непохідні) та вторинні (похідні) прийменники. Правопис прийменників.</p> <p>82. Синонімія прийменникових конструкцій у публіцистичному тексті. Помилки у вживанні прийменників. Роль прийменникових конструкцій у творенні словосполучень.</p> <p>83. Сполучник. Типи сполучників за походженням. Прості, складні й складені сполучники. Семантична характеристика сурядних і підрядних сполучників. Правопис сполучників.</p> <p>84. Випадки ненормативного вживання сполучників у журналістських текстах.</p> <p>85. Частки, їх семантико-конструктивна й стилістична роль у тексті. Словотворчі, формотворчі частки. Правопис часток.</p> <p>86. Особливості вживання часток у мові ЗМІ.</p> <p>87. Вигук. Семантичні різновиди вигуків (емоційно-експресивні, звуконаслідувальні, формули вітання та прощання). Поповнення вигуків за рахунок інших слів, словосполучень та речень. Помилки у вживанні вигуків.</p> <p>88. Специфіка використання вигуків у мові ЗМІ.</p> <p>89. Синтаксис як учення про будову речень і словосполучень. Предмет синтаксису. Синтаксис і пунктуація. Основні синтаксичні одиниці.</p> <p>90. Словосполучення та інші сполучення слів.</p> <p>91. Типи словосполучень за морфологічним (частиномовним) вираженням головного слова.</p> <p>92. Граматичні зв'язки слів у словосполученні (узгодження, керування, прилягання).</p> <p>93. Семантика словосполучення. Сміслові відношення між компонентами: атрибутивні (означальні), об'єктні й обставинні.</p> <p>94. Особливості використання словосполучень</p>	
--	---	--

	<p>у мові ЗМІ. Помилки у побудові словосполучень.</p> <p>95. Речення як синтаксична одиниця. Ознаки речення. Речення і судження. Типи речень.</p> <p>96. Аспекти вивчення речення: формально-синтаксичний, семантико-синтаксичний і комунікативний.</p> <p>97. Функції простого речення у журналістській практиці.</p> <p>98. Просте двоскладне речення. Головні члени речення. Підмет, його формальні та семантичні особливості. Види підмета за будовою.</p> <p>99. Присудок. Формальні та семантичні особливості присудка. Види присудка за будовою.</p> <p>100. Поняття про другорядні члени речення. Складні випадки розмежування.</p> <p>101. Додаток як синтаксичне вираження об'єкта. Прямі і непрямі додатки.</p> <p>102. Означення як синтаксичне вираження атрибута. Узгоджене та неузгоджене означення. Прикладка як особлива форма означення.</p> <p>103. Обставина як синтаксичне вираження різних ознак відношень дії або стану. Види обставин.</p> <p>104. Загальна характеристика односкладних речень, їх функції в мові ЗМІ. Типи односкладних речень (означено-особові, неозначено-особові, узагальнено-особові, безособові, інфінітивні, номінативні (називні), генітивні).</p> <p>105. Неповні речення, слова-речення, незакінчені (обірвані) речення, їх функціональне навантаження в публіцистичному тексті.</p> <p>106. Поняття про просте ускладнене речення, його функції в мові ЗМІ.</p> <p>107. Однорідні члени речення. Узагальнювальні слова при однорідних членах речення. Пунктуація.</p> <p>108. Речення з відокремленими членами (означеннями, прикладками, обставинами, додатками, уточнювальними словами), способи їх вираження та функції в мові ЗМІ. Пунктуація.</p> <p>109. Речення зі вставними і вставленими конструкціями, способи їх вираження та функції в мові ЗМІ. Пунктуація.</p> <p>110. Звертання, його види. Звертання різної тональності у практиці журналіста. Пунктуація.</p> <p>111. Складне речення. Визначальні ознаки складного речення, його функції в мові ЗМІ.</p> <p>112. Складносурядні речення, їх функціонування в мові ЗМІ. Синтаксичні</p>	
--	--	--

	<p>відношення між частинами складносурядних речень, різновиди складносурядних речень. Пунктуація.</p> <p>113. Загальна характеристика складнопідрядних речень, їх структура і функції в мові ЗМІ. Засоби оформлення зв'язку між головною і підрядною частинами. Типи складнопідрядних речень. Пунктуація.</p> <p>114. Безсполучникові складні речення, їх функції в мові ЗМІ. Безсполучникові складні речення з однотипними та різнотипними частинами.</p> <p>115. Поняття про багатокomпонентні складні речення з різними видами зв'язку, їх функціональне навантаження в мові ЗМІ. Пунктуація.</p> <p>116. Період, його структурні типи, особливості інтонації.</p> <p>117. Поняття про чуже мовлення і засоби його передачі.</p> <p>118. Пряма мова та способи її вираження у публіцистичному тексті. Пунктуація.</p> <p>119. Непряма мова. Розділові знаки в реченнях із непрямою мовою.</p> <p>120. Невласне пряма мова, або вільна непряма мова.</p> <p>121. Діалог, або діалогічна мова. Розділові знаки при діалозі. Діалог у сучасному телевізійному мовленні.</p> <p>122. Цитата та засоби її передачі в мові ЗМІ. Розділові знаки при цитатах.</p> <p>123. Сутність тексту, його ознаки. Типологія текстів.</p> <p>124. Складне синтаксичне ціле (надфразна єдність, прозова строфа) як одиниця тексту. Засоби зв'язку компонентів складного синтаксичного цілого. Стилiстичні властивості складного синтаксичного цілого в текстах ЗМІ.</p> <p>125. Поняття про дискурс. Типи дискурсів.</p> <p>126. Особливості публіцистичного тексту.</p> <p>127. Початки і кінцівки як структурні елементи радіо- та телепрограм, телетекстів.</p> <p>128. Абзац. Роль абзаців у тексті.</p> <p>129. Особливості редагування тексту.</p>	
<p>Теорія журналістики</p>	<p>1. Інформація. Основні вимоги до неї.</p> <p>2. Організаторська функція журналістики. Її місце у сучасних ЗМІ (на прикладі будь-яких видань чи теле-, радіопрограм).</p> <p>3. Ефективність і дієвість журналістської діяльності.</p> <p>4. Функція кореляції. Її місце у сучасних ЗМІ (на прикладі будь-яких видань чи теле-, радіопрограм).</p> <p>5. Кодекс професійної етики українського журналіста. Основні положення.</p> <p>6. Функція пропаганди. Її місце у сучасних ЗМІ (на прикладі будь-яких видань чи теле-,</p>	<p>10</p>

	<p>радіограм).</p> <p>7. Основні принципи журналістики. Дотримання / не дотримання їх у ЗМІ (на прикладі будь-якого видання чи теле-, радіограми).</p> <p>8. Виховна функція журналістики. Її місце у сучасних ЗМІ (на прикладі будь-яких видань чи теле-, радіограм).</p> <p>9. Законодавчі основи діяльності засобів масової інформації. Закони, їх коротка характеристика.</p> <p>10. Соціологічна функція журналістики. Її місце у сучасних ЗМІ (на прикладі будь-яких видань чи теле-, радіограм).</p> <p>11. Конституція України. Час створення. Статті, що безпосередньо стосуються діяльності ЗМІ, свободи слова.</p> <p>12. Функція артикуляції. Її місце у сучасних ЗМІ (на прикладі будь-яких видань чи теле-, радіограм).</p> <p>13. Закон України «Про інформацію» як фундаментальний закон діяльності ЗМІ. Час створення, основні положення.</p> <p>14. Основні функції журналістики. Дотримання / не дотримання їх у ЗМІ (на прикладі будь-якого видання чи теле-, радіограми).</p> <p>15. Закон України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» як фундаментальний закон діяльності друкованих ЗМІ. Час створення, основні положення.</p> <p>16. Функція соціалізації. Її місце у сучасних ЗМІ (на прикладі будь-яких видань чи теле-, радіограм).</p> <p>17. Закон України «Про телебачення та радіомовлення» як фундаментальний закон діяльності аудіовізуальних ЗМІ. Час створення, основні положення.</p> <p>18. Функція критики та контролю. Її місце у сучасних ЗМІ (на прикладі будь-яких видань чи теле-, радіограм).</p> <p>19. Закон України «Про інформаційні агентства». Час створення, основні положення.</p> <p>20. Функція обслуговування. Її місце у сучасних ЗМІ (на прикладі будь-яких видань чи теле-, радіограм).</p> <p>21. Закон України «Про авторське право та суміжні права». Час створення, основні положення.</p> <p>22. Функція розважання. Її місце у сучасних ЗМІ (на прикладі будь-яких видань чи теле-, радіограм).</p> <p>23. Закон України «Про рекламу». Час створення, основні положення.</p> <p>24. Принципи об'єктивності та правдивості як одні із найважливіших принципів журналістики. Дотримання / не дотримання їх у ЗМІ (на прикладі будь-якого видання чи теле-, радіограми).</p>	
--	--	--

	<p>25. Система журналістських жанрів. Складові, коротка характеристика кожного блоку жанрів.</p> <p>26. Принцип гуманізму, його значення. Дотримання / не дотримання цього принципу у ЗМІ (на прикладі будь-якого видання чи теле-, радіопрограми).</p> <p>27. Інформаційна група жанрів журналістики. Складові, коротка характеристика.</p> <p>28. Принцип науковості, його значення. Дотримання / не дотримання цього принципу у ЗМІ (на прикладі будь-якого видання чи теле-, радіопрограми).</p> <p>29. Аналітична група жанрів журналістики. Складові, коротка характеристика.</p> <p>30. Принцип етики, його значення. Дотримання / не дотримання цього принципу у ЗМІ (на прикладі будь-якого видання чи теле-, радіопрограми).</p> <p>31. Художньо-публіцистична група жанрів журналістики. Складові, коротка характеристика.</p> <p>32. Принцип демократизму, його значення. Дотримання / не дотримання цього принципу у ЗМІ (на прикладі будь-якого видання чи теле-, радіопрограми).</p> <p>33. Замітка як жанр інформаційної групи.</p> <p>34. Принцип загальнолюдських цінностей, його значення. Дотримання / не дотримання цього принципу у ЗМІ (на прикладі будь-якого видання чи теле-, радіопрограми).</p> <p>35. Звіт як жанр інформаційної групи.</p> <p>36. Інтерв'ю як жанр інформаційної групи.</p> <p>37. Закон України «Про державну таємницю». Час створення, основні положення.</p> <p>38. Репортаж як жанр інформаційної групи.</p> <p>39. Рецензія як жанр аналітичної групи.</p> <p>40. Кореспонденція як жанр аналітичної групи.</p> <p>41. Коментар як жанр аналітичної групи.</p> <p>42. Функції журналістики, коротка характеристика.</p> <p>43. Огляд як жанр аналітичної групи.</p> <p>44. Принципи журналістики, коротка характеристика.</p> <p>45. Лист як жанр аналітичної групи.</p> <p>46. Свобода слова. Реалізація на сучасному етапі.</p> <p>47. Якими є наслідки незнання журналістами функцій преси та нехтування її принципами?</p> <p>48. Якими є найголовніша соціальна функція та найважливіший принцип сучасної журналістики?</p> <p>49. Поєднання у журналістиці рис науки і мистецтва, власне журналістські особливості у масово-комунікаційній діяльності.</p> <p>50. Розкрийте зміст поняття ефективності діяльності преси.</p>	
--	---	--

	<p>51. Регіональні центри дослідження преси в Україні, їх наукові доробки.</p> <p>52. Організаційні засади діяльності журналістикознавства.</p> <p>53. Загальна ситуація в світі мас-медіа України після відновлення незалежності у 1991 р.</p> <p>54. Яким є перебіг подій у світі мас-медіа у контексті президентських перегонів 2004 року.</p> <p>55. Основні проблеми сучасної української журналістики. Тенденції розвитку ЗМК України.</p> <p>56. Основні положення законодавства України щодо преси.</p> <p>57. Політична система України і преса.</p> <p>58. Система ЗМК сучасної України.</p>	
<p>Культура мови та типологія помилок у ЗМІ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Поняття «норма» і «помилка». 2. Історія вивчення помилок. 3. Методи дослідження помилок. 4. Теорія мовленнєвої діяльності – теоретична база дослідження онтогенезу мовлення. 5. Зв'язок мови і мислення. 6. Породження мовлення: структура і моделі. 7. Девіації у процесі породження мовлення. 8. Мовна компетенція. 9. Проблема типології мовних помилок. 10. Типи мовних помилок за співвіднесеністю їх із рівнем мовної системи. 11. Немовні помилки. 12. Логічні та фактичні помилки. 13. Помилки у процесі породження мовлення. 14. Проблеми, пов'язані з процесом сприйняття мовлення. 15. Слухання і його роль у комунікації. 16. Двомовність (білінгвізм та диглосія) як джерело мовленнєвих помилок. 17. Суржик як протипага нормативному коду. Фонетична, лексична та граматична системи суржикової мови. 18. Комунікативні девіації, пов'язані з мовною компетенцією білінгвів. 19. Комунікативні невдачі лінгвокогнітивного характеру (пов'язані з культурною компетенцією). 20. Сутність і природа комунікативних девіацій. 21. Прагматика спілкування. 22. Комунікативна компетенція мовця. 23. Типи комунікативно-прагматичних помилок. 24. Комунікативні девіації, пов'язані зі стратегіями та постулатами спілкування. 25. Комунікативні девіації, пов'язані з атмосферою та регістром спілкування. 26. Комунікативні девіації, пов'язані із соціальною складовою тональності спілкування. 27. Помилки, пов'язані з мовним кодом та 	<p>10</p>

	<p>порушенням законів референції.</p> <p>30. Основні закони спілкування.</p> <p>31. Конфлікти. Класифікація конфліктів.</p> <p>32. Основні конфліктогени. Типи конфліктних особистостей.</p> <p>33. Рекомендації щодо подолання конфліктів.</p> <p>34. Робота над помилками стосовно постулатів редагування.</p> <p>35. Помилки стосовно конкретних норм редагування.</p> <p>36. Комунікативні помилки як об'єкт уваги редактора.</p> <p>37. Помилки реципієнта.</p> <p>38. Врахування особливостей сприймання тексту під час редагування.</p> <p>39. Помилки редактора.</p> <p>40. Типові коректорські помилки.</p> <p>41. Редактор як джерело спотворення тексту</p>	
<p>Теорія масової комунікації</p>	<p>1. Масові комунікації: визначення й умовності.</p> <p>2. Масові комунікації, або мас-медіа, у житті суспільства.</p> <p>3. Групи теоретичних платформ, що аналізують мас-медіа.</p> <p>4. Критерії класифікації мас-медіа.</p> <p>5. Друковані медіа.</p> <p>6. Кіно (кінофільм) як мас-медіа.</p> <p>7. Телебачення як вид мас-медіа.</p> <p>8. Вид мас-медіа: радіомовлення.</p> <p>9. Музика як мас-медіа.</p> <p>10. Електронні (інтернет) мас-медіа.</p> <p>11. Особливості медіатизації інформаційного простору.</p> <p>12. Моделі мас-медіа.</p> <p>13. Типові риси сучасних італійських і американських мас-медіа.</p> <p>14. Французька модель мас-медіа.</p> <p>15. Двоступенева модель комунікації.</p> <p>16. Модель “ко-орієнтації”.</p> <p>17. Моделі мас-медіа в сучасній Україні.</p> <p>18. Медіа і суспільство: масифікація.</p> <p>19. Медіа і постмодерне суспільство.</p> <p>20. Масовий характер кіберпростору.</p> <p>21. Мережеві технології масифікації.</p> <p>22. Ерік Альфред Хевлок – предтеча інфокомунікаційних теорій.</p> <p>23. «Критика електричної революції» як теорія мас-медіа в поглядах Герберта Маршалла Маклуена.</p> <p>24. Класичні медіатеорії: Гарольд Інніс.</p> <p>25. Нові медіатеорії: Маршалл По.</p> <p>26. Режі Дебре як представник французької школи медіадосліджень.</p> <p>27. Критерії оцінки діяльності мас-медіа.</p> <p>28. Мас-медіа і політичний стан суспільства.</p> <p>29. Мас-медіа й ідеологія суспільства.</p> <p>30. Рівень масової культури суспільства і мас-медіа.</p> <p>31. Рівень освіти населення і мас-медіа.</p> <p>32. Критерії аналізу організації мас-медійної</p>	<p>10</p>

	<p>діяльності.</p> <p>33. Вплив фахового сектору на організацію медійної діяльності.</p> <p>34. Зв'язок керівництва масмедійної діяльності з її організацією.</p> <p>35. Технічний сектор як важливий фактор організації масмедійної діяльності.</p> <p>36. Види інмутації масової комунікації.</p> <p>37. Інмутація масової комунікації, або власне інмутація.</p> <p>38. Інмутація технологічних і технічних факторів організації масмедійної діяльності.</p> <p>39. Критерії диференціації основних форм мас-медійного виробництва.</p> <p>40. Телевізійне кіновиробництво.</p> <p>41. Радіовиробництво.</p> <p>42. Інтернет-радіо.</p> <p>43. Виробництво книжки.</p> <p>44. Створення масового шоу (свята).</p> <p>45. Поняття «аудиторія»: особливості тлумачення.</p> <p>46. Ознаки і види аудиторії мас-медіа.</p> <p>47. Диференціація термінів «аудиторія» і «маси».</p>	
--	--	--

4. Система оцінювання курсу

<p style="text-align: center;">Загальна система оцінювання курсу</p>	<p>Оцінювання результатів атестації здійснюється в порядку, передбаченому прийнятою в Університеті системою оцінювання знань.</p> <p>На оцінку «відмінно» здобувач має продемонструвати глибокі знання із проблематики. Правильно використовувати термінологію та наукову періодизацію; володіти понятійним і фактичним апаратом освітньої компоненти на поглибленому рівні; комплексом знань та вмінь, який характеризується системністю. Застосування знань здійснюється на основі самостійного цілеутворення, побудови власних програм діяльності. Студент проявляє нешаблонність мислення у виборі і використанні елементів комплексу знань, здатний самостійно і творчо використовувати набуті уміння відповідно до варіативних ситуацій навчання. Студент спроможний самостійно формулювати узагальнення та висновки, нові задачі, розв'язувати нестандартні задачі, ситуації. Навчально-пізнавальна активність обумовлена пізнавальними інтересами, мотивами саморозвитку і професійного становлення.</p> <p>На оцінку «добре» здобувач має показати володіння комплексом знань та вмінь, який є частково впорядкованим. У процесі застосування знань студент спроможний вибрати необхідний елемент комплексу знань та вмінь. Застосування знань та вмінь здійснюється як у стандартних ситуаціях, так і при незначних варіаціях умов на основі використання загальних рекомендацій. Відбувається перенесення сформованих умінь або їх комплексів на розв'язування незнайомих задач, ситуацій. Навчально-пізнавальна активність стимулюється пізнавальними інтересами, продукт діяльності</p>
--	--

оцінюється як професійно значущий.

На оцінку «задовільно» здобувач володіє понятійним і фактичним апаратом освітнього компонента на середньому рівні, може проілюструвати власними прикладами відповідь на питання, частково усвідомлює специфіку навчальних та прикладних задач, ситуацій тощо, має знання про способи розв'язування типових задач, ситуацій тощо. Однак процес самостійного розв'язування задач, ситуацій тощо потребує опори на зразок. Навчально-пізнавальна активність студентів є ситуативно-евристичною. Домінують мотиви обов'язку та особистого успіху. Використання засобів саморозвитку та самопізнання відбувається не усвідомлено.

На оцінку «незадовільно» здобувач володіє понятійним і фактичним апаратом освітнього компонента на елементарному рівні, має уявлення про зміст окремих розділів. Виконання окремих методичних дій відбувається несвідомо, у більшості неправильно, навчально-пізнавальна активність проявляється лише у ситуаціях зовнішнього примусу. Оцінки державного екзамену і захисту випускної кваліфікаційної роботи виставляє кожен член комісії. Рішення Екзаменаційної комісії про оцінку знань, виявлених при складанні екзаменів, а також про присвоєння студентам кваліфікації та видання випускникам дипломів приймається на закритому засіданні комісії відкритим голосуванням більшістю голосів членів комісії, які брали участь в її засіданні. За однакової кількості голосів голос голови Екзаменаційної комісії є вирішальним. У випадку, якщо здобувач не з'явився на засідання Екзаменаційної комісії, у протоколі зазначається, що він є неатестованим у зв'язку з неявкою на засідання. Виконання всіх екзаменаційних завдань з комплексного державного екзамену є обов'язковим. Незадовільна оцінка з одного з екзаменаційних завдань є підставою для виставлення незадовільної оцінки за державний екзамен в цілому.

Підсумкова оцінка комплексного державного екзамену визначається як середня з позитивних оцінок за кожен вид екзаменаційних завдань (якщо інше не визначене програмою державного екзамену). Якщо відповідь студента на державному екзамені або захист випускної кваліфікаційної роботи не відповідає вимогам рівня атестації, Екзаменаційна комісія ухвалює рішення про те, що студент не пройшов атестацію і в протоколі засідання Екзаменаційної комісії йому виставляється оцінка «незадовільно» (менше 50 балів). У випадку, якщо студент не з'явився на засідання Екзаменаційної комісії для складання екзаменів, у протоколі зазначається, що він є неатестованим у зв'язку з неявкою на засідання.

Ознайомитися із зазначеними положеннями та документами можна за посиланням:

<https://nmv.pnu.edu.ua/wp-content/uploads/sites/118/2021/04/Polozhennia-pro-poriadok-stvorennia-ta-orhanizatsiiu-roboty-Ekzamenatsiinoi-komisii-u-DVNZ-Prykarpatskyi-natsionalnyi-universytet-imeni-Vasyliya-Stefanyka-№149-vid-30.03.2021r.-1.pdf>

5. Політика курсу

Будь-які форми порушення академічної доброчесності не толеруються. Списування під час контрольних модульних робіт та екзамену заборонені (зокрема із використанням мобільних девайсів). Дотримання академічної доброчесності засновується на ряді положень та принципів академічної доброчесності, що регламентують діяльність здобувачів вищої освіти та викладачів університету:

1. Кодекс честі Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.
2. Положення про Комісію з питань етики та академічної доброчесності.
3. Положення про запобігання академічному плагіату.
4. Положення про запобігання академічному плагіату та іншим порушенням академічної доброчесності у навчальній та науково-дослідній роботі здобувачів освіти Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.
5. Склад комісії з питань етики та академічної доброчесності Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.
6. Лист МОН України «До питання уникнення проблем і помилок у практиках забезпечення академічної доброчесності».

Ознайомитися із зазначеними положеннями та документами можна за посиланням:

<https://pnu.edu.ua/положення-про-запобігання-плагіату/>

6. Рекомендована література

Друковані ЗМІ

1. Фолькер Вольфф. Журналістика газет і журналів / Видання 2-е, перероблене / Пер. з нім. В. Климченко. Київ: Центр вільної преси, 2017. — 377 с.
2. Здоровега В. Й. Теорія і методика журналістської творчості / В. Й. Здоровега: Підручник. – Львів: ПАІС, 2008. – 270 с.
3. Капон Рене Дж. Настанови журналістам Ассошіейтед прес / Капрон Рене Дж. – К.: Видавничий дім: «Києво–Могилянська Академія», 2005.
4. Нерух О. Першооснови журналістської творчості: Навчальний посібник / Нерух О. – Х.: Світ дитинства, 2000.
5. Правове регулювання інформаційної діяльності в Україні: Станом па 1 січня 2001 р. – К.: Юрінком Інтер, 2001.
6. Приступенко Т. О. Деякі аспекти етичної діяльності вітчизняних журналістів під час виборчих баталій / Т. О. Приступенко // Публіцистика і політика : зб. наук, праць / за ред. проф. В. І. Шкляра. – К., 2001. – Вип. 2.
7. Українське законодавство засоби масової інформації / Підготовлено Програмою правового захисту та освіти ЗМІ IREX У-Медіа. – К., 2004.

Інформаційні ресурси

1. <http://www.cir.org>. («Columbia Journalism Review»).
2. <http://www.fair.org>. («Fairness and Accuracy in Reporting»).
3. <http://www.ifj.org>. (Міжнародна Федерація журналістів (IFJ – International Federation of Journalists)).
4. www.ji.lviv.ua (Незалежний культурологічний часопис «Ї»).
5. <http://www.mediachannel.org>. («Media Channel»).
6. <http://mediaed.org>. (Media Education Foundation).
7. <http://www.mediakrytyka.info> («Медіакритика» – видання Інституту екології масової інформації ЛНУ ім. Івана Франка).
8. <http://www.presswise.org.uk>. («Press Wise Trust»).
9. <http://www.telekritika.kiev.ua/> (Інтернет-видання «Телекритика»).

Радіо

1. Телевізійна та радіокомунікація: історія, теорія, новітні практики: підручник /В. В. Лизанчук, І. В. Крупський, О. М. Білоус та ін.; за ред. Д-ра філол. наук, проф. В. В. Лизанчука. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2021. – 420 с.
2. Копистинська І. М. Радіовиробництво. Хрестоматія [Електронне видання]. Івано-Франківськ. 2022. 68 с.
<https://kjourn.pnu.edu.ua/wp-content/uploads/sites/54/2022/12/Радіовиробництво-Хрестоматія.pdf>
3. Радіовиробництво: Навч. посіб. / Ю. П. Єлісєвенко, М. В. Нагорянк / За заг. Ред. Проф. В. В. Різуна – К. : ТОВ «Друкарня «Бізнесполіграф», 2017. – 304 с.
4. Хлистун Г. Ю. Система саморегулювання преси в європейському регіоні // Публіцистика і політика // Зб. наук. пр. Вип. 3. – К.: Київ. ун-т ім. Т. Шевченка, Інститут журналістики, 2002. – С. 74-83.
5. Михайлин Г.Л. Основи журналістики: Підручник. Вид 3-є доп. і поліпш. К., 2003. 284 с.
6. Гоян О. Основи радіожурналістики і радіоменеджменту: Підруч. – 2-ге вид., допов. – К.: Веселка. – 2004.
7. Дворянин П. Звукова атмосфера у радіотворчості // Теле- та радіожурналістика. – 2009. – № 8. – С 145 – 150.

Інформаційні ресурси

<https://corp.suspilne.media/>
<https://corp.suspilne.media/ukrradio>
[if.suspilne.media](https://www.mixcloud.com/Karpaty/)
<https://www.mixcloud.com/Karpaty/>

Телебачення

1. Телевізійна та радіокомунікація: історія, теорія, новітні практики: підручник /В. В. Лизанчук, І. В. Крупський, О. М. Білоус та ін.; за ред. Д-ра філол. наук, проф. В. В. Лизанчука. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2021. – 420 с.
2. Мой Д., Ордольфф М. Телевізійна журналістика: Практична журналістика, том 62 / За загал. ред. В. Ф. Іванова; Пер. з нім. В. Климченка. — Київ: Академія української преси, Центр вільної преси, 2019. — 234 с.
3. Андрущенко М. Ю. Іміджеві імперативи українського телебачення : монографія / Марія Андрущенко; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. – К. : Щек, 2008.
4. Бугрим В. В. Журналіст на телеекрані / В.В. Бугрим. – К., 2000.
5. Вайшенберг З. Новинна журналістика: Навчальний посібник / Зігфрід Вайшенберг ; За загал. ред. В. Ф. Іванова. – К. : АУП, 2004.
6. В епіцентрі подій – журналіст / Упоряд. В. Чамара, В. Іншаков. – Д. : Журфонд, 2005.
7. Стівенс М. Виробництво новин: телебачення, радіо, Інтернет / Мітчел Стівенс ; пер. з англ. Н. Єгоровець. – К. : «Вид. дім «Києво-Могилян. акад.», 2008.
8. Шаповал Ю. Г. Телевізійна публіцистика: методологія, методи майстерності / Ю. Г. Шаповал. – Львів : Вид-во Львів. ун-ту, 2002.
9. Ширман Р. Телевізійна режисура. Майстер-клас / Р. Ширман. – К., 2004.

Інформаційні ресурси

1. Інтернет-видання «Телекритика» [Електрон. ресурс]. – Режим доступу:URL: http://www.telekritika.ua/www.gumer.info/bibliotek_Buks/Gurn/Lazut/3
3. www.mediakrytyka.info/drukovani/merezheva-etyka-zhurnalistiv.html

<https://corp.suspilne.media/>

[if.suspilne.media](https://corp.suspilne.media/)

Пресслужби

1. Антонюк А. С. Характеристики якісного веб-сайту / А. С. Антонюк, Н. Р. Пасічник // Сучасні комп'ютерні інформаційні технології : матеріали V Всеукраїнської школисемінару молодих вчених і студентів (Тернопіль, 22–23 травня 2015 р.). – Тернопіль : ТНЕУ, 2015. – С. 81–82.
2. Вайшенберг З. Новинна журналістика: навчальний посібник / З. Вайшенберг / За заг. ред. В. Ф. Іванова. – К.: Академія української преси, 2004. – 262 с.
3. Капрон, Рене Дж. Настанови журналістам Ассошіейтед Пресс: професійний поради́к / Пер. з англ.. А.Щенка. — К, 2005. — 158 с.
4. Ковальчук С. В. Рекламний менеджмент : навч. посіб. / С. В. Ковальчук, Р. В. Бойко, А. В. Корюгін. — Львів : Новий Світ-2000, 2019. — 270 с. + Гриф МОН. <https://lib.sumdu.edu.ua/library/DocumentDescription?docid=SuSDU.BibRecord.71305>
5. Чубук О. Л. Організація роботи прес-служби : навчально-методичний посібник (для студентів денної форми навчання) / О. Л. Чубук ; Національний університет «Одеська юридична академія». – Одеса : НУ "ОЮА", 2020. – 52 с. DOI 10.32837/11300.14724
6. Шотурма Н. В. Інформаційно-аналітичне забезпечення діяльності місцевих органів виконавчої влади / Н. В. Шотурма // Гілея. – 2014. – Вип. 87 (№ 8). – С. 358–362.
7. Шотурма Н. В. Інтернет як механізм здійснення державної інформаційної політики в місцевих органах виконавчої влади / Н. В. Шотурма // Вісник Прикарпатського університету. Сер. : Політологія. – Івано-Франківськ : ЛІК, 2016. – Вип. 10. – С. 85–89.
8. Шотурма Н. В. ДІДЖИТАЛЬНА КОМУНІКАЦІЯ ЯК ОДИН ІЗ МЕХАНІЗМІВ ВЗАЄМОДІЇ З ГРОМАДСЬКІСТЮ. Вісник Прикарпатського університету. Сер. : Політологія. Івано-Франківськ : ЛІК, 2019. Вип. 13. С. 86-93.

Інтернет-ресурси

1. Досенко А., Погребняк І. Інтернет-журналістика: комунікативні маркери: навчально-методичний посібник. Київ: ЦУЛ, 2020. 184 с.
2. Гол Дж. Онлайн-журналістика [пер. з англ. К. Булкін] / Дж. Гол. – К.: «К.І.С.», 2005. – 344 с.
3. Іванова О., Мойсєєва О., Стеблина Н. Місцева преса: посібник для ЗМІ. Як регіональним журналістам працювати за часів нових медіа та кризи демократії. Київ: ТОВ «Бізнесполіграф», 2019. 232 с.
4. Інтернет-журналістика як нова форма універсального мультимедіа// Матеріали науково-практичної конференції. - Миколаїв: 2019. - <https://mku.edu.ua/wp-content/uploads/2021/01/Zbirnyk-tez-2019-2020.-Internet-zhurnalistyka.pdf>
5. Інтернет-журналістика : навч. посіб. / Борис Володимирович Потятинник. — Львів : ПАІС, 2010. — 246 с.
6. Городенко Л.М. Типологія Інтернет-видань / Л. Городенко // Друкарство. – 2004. - №5. – С. 25-28.
7. Дмитрів Л. Якість текстового контенту сайту з погляду редактора / Л. Дмитрів // Вісник Книжкової палати. – 2014. – № 9. – С. 10–12.
8. Крейг Р. Інтернет-журналістика: робота журналіста і редактора у нових ЗМІ / Р. Крейг ; перекл. з англ. А. Іщенко. – К. : ВД «Кієво-Могилянська академія», 2007. – 324 с.
9. Стівенс М. Виробництво новин: телебачення, радіо, інтернет / М. Стівенс. – К.: Кієво-Могилянська академія, 2008. – 407 с.

7. Контактна інформація

Кафедра журналістики	м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 57 ауд. 414, навч.-лаб. корпус (4 поверх) https://kjourn.pnu.edu.ua/ E-mail: kaf_journal@pnu.edu.ua
Викладач	Потятиник Борис Володимирович, доктор філологічних наук, професор кафедри журналістики
Контактна інформація викладача	0506780216 borys.potaytynyk@gmail.com

Викладач

Потятиник Б.В.